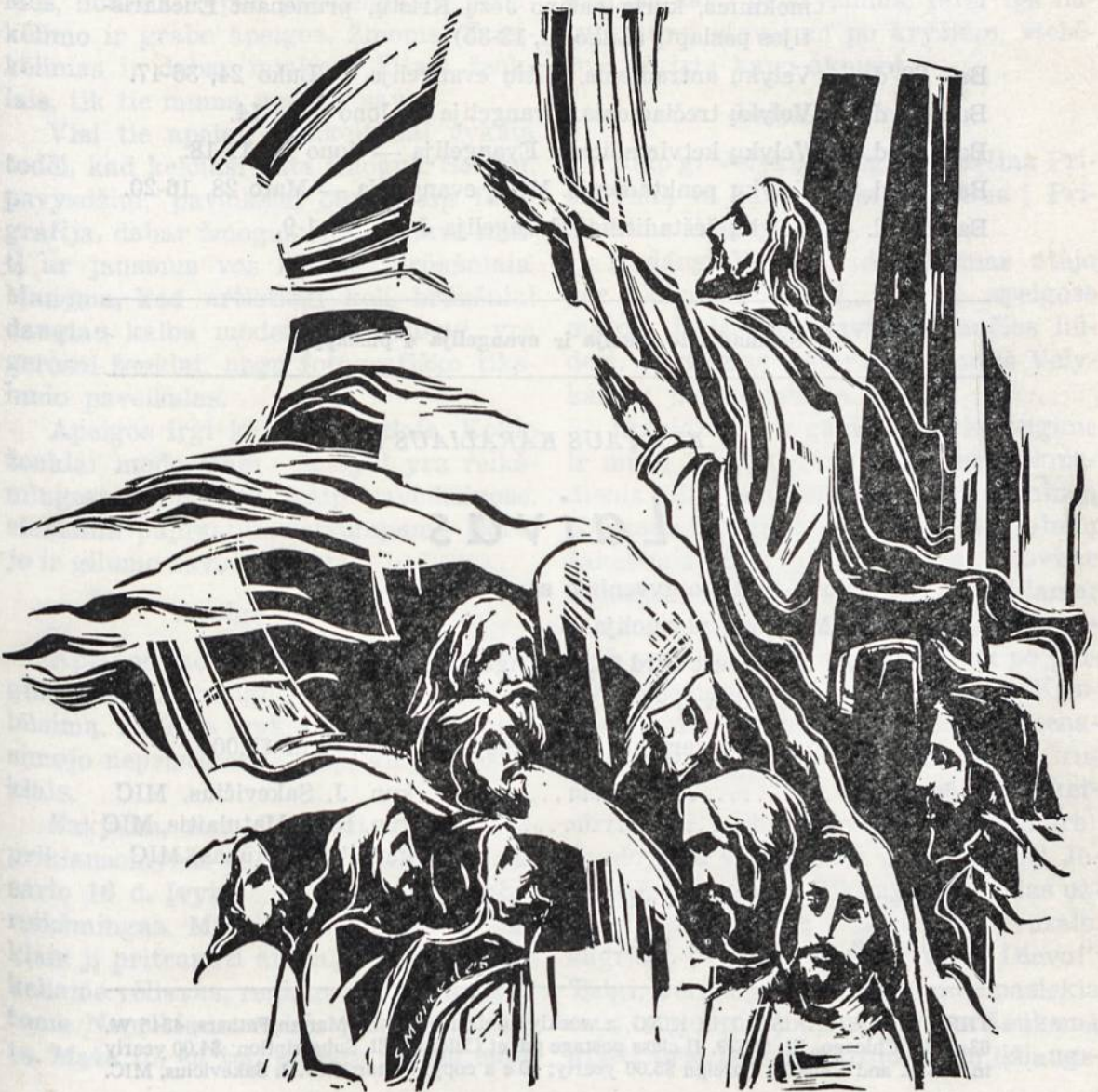

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

JEI JŪS PRISIKĖLĖTE DRAUGE SU KRISTUMI, IEŠKOKITE, KAS YRA AUKŠTAI, KUR KRISTUS SĖDI DIEVO DEŠINĖJE. PAMĖGKITE TAI, KAS YRA AUKŠTAI, NE KAS ŽEMĖJE.

Kolos 3, 1-2

LITURGINIS KALENDORIUS

- Bal. 18 d. — Kristaus Prisikėlimo šventė — Velykos. Džiaugsmingo aleliuja (garbinkite Dievą) giedojimas užlieja visų širdis. Velykinis laikotarpis tęsiasi iki Sekminių oktavos galo (švč. Trejybės sekmadienio). Visą Velykų oktavą yra atskiros kiekvienai dienai mišios.
- Bal. 19 d. — Velykų pirmadienis. Evangelija šv. mišiose apie du Emmaus mokinius, kurie pažino Jėzų Kristų, primenant Eucharistijos paslaptį (Luko 24, 13-35).
- Bal. 20 d. — Velykų antradienis. Mišių evangelija — Luko 24, 36-47.
- Bal. 21 d. — Velykų trečiadienis. Evangelija — Jono 21, 1-14.
- Bal. 22 d. — Velykų ketvirtadienis. Evangelija — Jono 20, 11-18.
- Bal. 23 d. — Velykų penktadienis. Mišių evangelija — Mato 28, 16-20.
- Bal. 24 d. — Velykų šeštadienis. Evangelija Jono 20, 1-9.

Sekmadienio lekcija ir evangelija 4 puslapyje

KRISTAUS KARALIAUS

Laivas

Religinio ir tautinio gyvenimo savaitraštis

Leidžia Marijonų vienuolija

Adresas: 4545 West 63rd St., Chicago, Ill. 60629

Telefonas: LUdlow 5-9500

Kaina metams: Amerikoje ir Kanadoje — \$4.00, kitur \$5.00.

Redaktorius kun. J. Sakevičius, MIC
 Redakcijos nariai kun. K. A. Matulaitis, MIC
 kun. A. Nockūnas, MIC

Laive bendradarbiauja visa eilė žymių lietuvių rašytojų.

Viršelis ses. M. Mercedes, S.S.C.

THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a weekly published by the Marian Fathers, 4545 W. 63rd St., Chicago, Ill. 60629. II class postage pd. at Chicago, Ill. Subscription: \$4.00 yearly in U.S.A. and Canada; Foreign \$5.00 yearly; 10 ¢ a copy. Editor: Rev. J. Sakevičius, MIC.

Velykos apeiginiuose ženkluose

Kun. F. Gureckas

LIETUVOJE žmonių sąmonėje Velykos buvo didesnė, labiau išgyventa šventė negu Kalėdos. Krikščionybėje abi šios šventės yra vienodai svarbios, nors istoriškai Velykos yra senesnė šventė už Kalėdas, ir daugiau turi apeigų.

Prisitaikymas prie vietos ir laiko dvasios daug velykinių apeigų išstūmė. Mes, lietuviai, ypač pasigendame Prisi-kėlimo ir grabo apeigos. Žinoma, Prisi-kėlimas ir dabar minimas kitais ženklais, tik tie mums mažiau savi.

Visi tie apeigų pasikeitimai vyksta todėl, kad keičiasi pats žmogus. Seniau, pavyzdžiui, paveikslai buvo kaip fotografija, dabar žmogus reiškia savo mintį ar jausmus vos keliais brūkšniais. Manoma, kad artistiški keli brūkšniai daugiau kalba moderniam žmogui, yra geresni ženklai, negu fotografiško tikslumo paveikslas.

Apeigos irgi kalba ženklais. Kokie ženklai moderniam žmogui yra reikšmingesni? Čia irgi, kaip paveiksluose, siekiama paprastumo, trumpumo išorėje ir gilumo savo turinyje.

Apeigų prasmė

Apeigos tad yra ženklai, reiškia religinę mintį ar religinį įvykį, praeitą ar būsimą. Praeito įvykio neprikelsi ir būsimąjo nepristumsi kitaip, kaip tik ženklais.

Sakysim, mes, lietuviai minime Nepriklausomybės paskelbimą 1918 m. vasario 16 d. Įvykis mūsų tautai labai reikšmingas. Minėjimo tikslas yra ženklais jį pritraukti artyn. Tam tikslui iškeliamė vėliavas, renkamės į sales, skaitome Nepriklausomybės paskelbimo aktą. Maža to, su tuo praeitu įvykiu supi-

name savo dabartinius jausmus: rodome savo atsiektus laimėjimus, prisimename tautos kančias. Praeitis ir dabartis ženklais susimaišo į vieną šventę.

Panašiai ir religinėse apeigose: ženklais priartiname išganingą įvykį, supiname su juo dabartinius savo išgyvenimus, reiškiamo savo liūdesį, džiaugsmą, darome savo pasiryžimus, tarsi ten būtum, tarsi stovėtum po kryžium, stebėtum atristą kapo akmenį.

Velykos ir mes

Kaip gi Velykų apeigos priartina Prisi-kėlimą ir kaip jos įmaišo mus į Prisi-kėlimo džiaugsmą?

Kadangi Velykų džiaugsmas atėjo per Golgotos liūdesį, Velykų apeigose matom Didžiosios savaitės kančios liūdesį, kurs eina betarpiškai prieš Velykas ir jas įprasmina.

Prasideda jos gavėnios prisirengime ir mūsų atgaila. Staiga, Palmių sekmadienis. Jis pavaizduoja džiaugsmingą Kristaus įžengimą į Jeruzalę. Su palmių šakelėmis rankoje, mes, tarsi, stovime minioje ir kartu su visais šaukiame: "Osanna Dovydo Sūnui!" Tačiau Jeruzalė yra kančios vieta. Todėl jau po palmių ceremonijos Mišiose skaitoma Kristaus kančios istorija ir mums primenama, kaip greit "Osanna" keičiasi į "Crucifigatur!" — "prie kryžiaus!" Did. ketvirtadienį (arba trečiadienio vakare) raudojame su pranašu Jeremiju dėl Jeruzalės ir savo neištikimybės, raudas užbaigdami refrenu: "Jeruzale, Jeruzale, sugrįšk prie Viešpaties, tavo Dievo!" Taigi, Jeremijo šauksmas aidu pasiekia mus ir įjungia į tą patį sielos šauksmą grįžti prie Dievo, tikrojo mūsų džiaugs-

VELYKOS

LEKCIJA

BROLIAI: Apsivalykite nuo senojo raugo, kad būtumėte naujas įmaišymas, kaip kad jūs ir esate nerauginti. Juk mūsų velykinis avinėlis, Kristus, jau paaukotas. Taigi, šveskime šventes ne senu raugu, ne piktybės ir nedorybės raugu, bet nerauginta tikrybės ir tiesos duona (1 Kor. 5, 7-8).

EVANGELIJA

ANUO METU: Marija Magdalena, Marija Jokūbo motina ir Salomė nusipirko kvepalų eiti Jėzaus patepti. Labai anksti pirmą savaitės dieną jos atėjo pas kapą, saulei jau užtekėjus. Jos kalbėjosi tarp savęs: Kas mums nuris akmenį nuo kapo angos? Bet pažvelgusios pamatė akmenį nuristą, o buvo jis labai didelis. Įėjusios į kapą jos pamatė jaunikaitį, sėdintį dešinėje pusėje, apvilktą baltu drabužiu, ir nusigando. Jis joms tarė: Nenusigąskite, jūs ieškote Jėzaus Nazarėno, kurs buvo prikaltas ant kryžiaus; jis prisikėlė, jo nėra čia; štai vieta, kur jį buvo padėję. Bet eikite, pasakykite jo mokytiniams ir Petru, kad jis eina pirm jūsų į Galileją, tenai jį pamatysite, kaip jis yra jums sakęs (Mork. 16, 1-7).

mo. Nuodėmė gi yra Kristaus ir mūsų liūdesio priežastis.

Did. ketvirtadienį užgavinami varpai ir vargonai — tai vėl ženklinis mūsų įsijungimas į Alyvų darželio liūdesį. Evangelija nukelia mus į Paskutinės vakarienės aukštutinį kambarį, kur Kristus plovė mokiniams kojas ir pasakė savo garsųjį vienybės ir meilės pamokslą, kur paliko didžiausią savo meilės ženklą — švč. Sakramentą. Jo pagerbimui kančios fone Did. ketvirtadienis specialiai skiriamas.

Did. penktadienį Bažnyčia rodo mums patį kančios ženklą — kryžių. Jis yra su ypatingu nuolankumu garbinamas, bučiuojamas. Vėl skaitoma ar giedama kančios istorija, vėl ženklaus nukeliama minios prie kryžiaus papėdės stebėti, kaip vyksta pasaulio atpirkimas.

Did. šeštadienį šventinama ugnis ir vanduo — ženklai mūsų meilės ir dvasinio tyrimo. Atnaujinami krikšto ap-

žadai — kas primena mūsų mirtį nuodėmei ir prisikėlimą naujam gyvenimui.

Pagaliau Velykose vėl praskamba gražiausias, iš sinagogos paveldėtas, džiaugsmo religinis šūkis "Aleliuja!" — "Garbė Dievui." Velykų lekcija ragina būti "nauju raugu", "tikrybės ir tiesos duona"... Evangelija primena mums, kaip moterys nerado kape Kristaus ir kaip angelas paskelbė, kad Jis prisikėlė, kaip buvo sakęs.

Lietuviškos Velykos

Lietuvio poetiška siela įnešė dar daugiau velykinių ženklų.

Kiaušinio uolinis kevalas, sprogstas besiritant viščiukui, darniai vaizduoja, kaip Velykų gyvybė nugali uolą. Lietuviai kiaušinius, Velykų simbolį, margina, puošia, ritinėja ir tuo išreiškia savo Velykų džiaugsmą margučio ženkle.

Iškilmingi Velykų pusryčiai, su sudaigintais žalumynais, gausybe valgių ir saldumynų primena lietuviui, kad jo gyvenimas su Prisikėlusiu Kristumi bus

Kristaus Prisikėlimo Šventė

Dr. P. Mačiulis

Tedžiūgauja dangaus angelų chorai! Tedžiūgauja dieviškos paslaptys! Ir kilniausio Karaliaus pergalėi teskamba išganymo trimitas (Šventinant Velykų žvakę).

puota. Mes tą būsimąją puotą **pritraukiame** puotos velykiniu stalu.

Velykiniai lankymai (vizitai) ženklina, kad Prisikėlusio Kristaus bendruomenė yra viena šeima, išeinanti iš savo ratelio į Kristaus šeimos — Bažnyčios platybes.

Apeiga ir realybė

Apeiga tačiau nesukuria realybės, tik ją pavaizduoja. Taigi ir Velykų apeigos nepadaro džiaugsmo ir prisikėlimo, jei jo nėra. Bet jei mes jau esame prisikėlę, tada apeigos duoda mūsų prisikėlimui istorinį gilumą, dievišką spalvą ir suriša mūsų džiaugsmą su visos Bažnyčios ir viso Dangaus džiaugsmu. Tada mūsų asmenišką Aleliuja būna sustiprintas ir suskamba milijonais akordų.

VELYKOS primena kiekvienam krikščioniui patį didžiausią Kristaus stebuklą: Jo prisikėlimą iš numirusių. Neveltui šv. Povilas apaštalas išsireiškia: "Jei Kristus neprisikėlė, tai mūsų skelbimas yra tuščias, tuščias ir jūsų tikėjimas" (1 Kor. 15, 14). Tad trumpai peržvelkim paskutiniąsias Jėzaus gyvenimo dienas.

Pirmąją savaitės dieną Jėzus sutinkamas Jeruzalėje žmonių minios, kai Jis pasirodo ant asilaitės, žengiant į žydų laikomą šventu miestą. Žmonės laužo pakelės medžių palmių šakas, tiesia po gyvulio kojomis savo apsiaustus, visais balsais šaukdami: Osanna Dovydo Sūnui! Palaimintas, kurs ateina Viešpaties vardu... Žmonės Jame atpažįsta ne vien savo geradarį, bet pranašą ir "daugiau kaip pranašą"! Tačiau ne visiems žydams patinka toks įžengiančio į Jeruzalę Kristaus sutikimas. Senojo Įstatymo žinovai, farizėjai ir kunigai jau nuo seniau puoselėjo mintį kaip "atsikratyti" Jėzaus, kuris trijų metų laiku jau buvo patraukęs prie savęs vargingesnių žmonių mases.

Kai ketvirtadienį Jėzus atėjo į Jeruzalės šventyklą, kur tuo metu buvo tikras vertelgų turgus, vieni pirkosi aukojimui dovanas, kiti jas pardavinėjo, o vėl kiti keitė svetimų kraštų pinigus į nuosavus, šventyklos pinigus. Jis tiek pasipiktino visu tuo, kad pagriebęsvirvagalius ir susukęs juos į gerą rimbą, pradėjo varyti lauk ir šventyklos prekiautojus, išvartydamas jų prekyvietės stalus ir kitus pastolius... — Eikit lauk iš mano Tėvo namų, kuriuos pavertėt plėšikų landyne!...

Gal tai prisidėjo, kad, nedelsdami ilgiau su Kristaus pašalinimu iš gyvųjų žmonių tarpo, sutarė suimti Jį ir atvesti į savo sueigą (sinedrioną), patiekti jam kaltinimus ir čia pat pasmerkti jį mirti.

Mielus "Laivo" skaitytojus, plačiai pasklidusius pasaulyje, sveikiname Velykų švenčių proga, linkėdami tauraus džiaugsmo, daug laimės ir viso gero gyvenime.

Marijonai, "Laivo" redakcija ir administracija

Po Paskutinės vakarienės Jėzus su savo mokiniais išėjo į Alyvų kalną. Priešai pasiuntė ten apie keturiasdešimt savo samdinių sargybinių suimti Mokytoją. Manydami, kad Jo mokiniai gali pasipriešinti areštui, jie pasiuntė po keturius vyrus prieš vieną Kristaus mokinį. Kad suimtų jiems reikalingą auką, pasiūdojo į pinigą pasigožusio vieno mokinio išdavystę.

Dar net pirmiems gaidžiams nepraėdus, iš miegų pažadinti mokiniai veik neparodė pasipriešinimo, greit pasišalindami nuo savo suimtojo Mokytojo. Tik gal vienas kitas pasekė iš paskos iki vyriausio žydų kunigo kiemo. Kie man pateko ir Simonas Petru vadina mas. Jis šildėsi su kitais prie ugniakuro, nes naktis buvo šaltoka.

Kai viena vyriausio kunigo Anno tarnaičių pamatė Petrą, kurį ji atpažino iš to, kad jis atnešdavo sugautas žuvis vyriausio kunigo virtuvėn parduoti, Petras net tris kartus išsigynė, kol jis neprisiminė jam Jėzaus pasakytų žodžių: "Pirm negu gaidys pragys, tu triskart išsiginsi manęs!.." Ar nepanašu į tai, kas amžių amžiais dėjosi ir dedasi mūsų laikais? Kaip lengvai žmogus nusi-grėžia nuo savojo Dievo ir Atpirkėjo nebūtinai tik dėl pinigų, bet ir dėl niekaverčių kitų masalų, kuriais žmogus tariasi savo varganą būtį tam kartui apžavėti!?

Žydų sueigos teismas buvo tik teisėtumo priedanga, nes užmušti Kristų jie senai ieškojo progų. Savo neatlaidžiu įkirumu Pilotui jie tiek įsipyko, kad tas pamojo ranka, išsitardamas: — Žinokitės!.. Norite nužudyti savo nekaltą žmogų, žudykite...

Kalvarijos kalno tragedija viską viršijo savo klaikumu, kas ligi tol buvo žinoma pasauly, bet visa tai dėjosi nedideliame tuomet Jeruzalės užmiesty, kur prisirinko miesto žiopliai ir visoki padaužos lyg kokia patyčios palyda vyriausiems žydų kunigams ir farizėjams.

Bet trečios dienos rytas, atėjęs su niekeno netikėtu Kristaus prisikėlimu iš numirusių, kaip žemės drebėjimas supurtė kaltininkus. Tik tas Kristaus prisikėlimo įvykis aidų aidais nuskambėjo ne vien per Palestinos žemę, bet per visą Romos imperiją, o per ją ir visą pasaulį.

Praėjo devyniolika amžių. Jau peržengėm dvidešimtojo amžiaus vidurkį, o to įvykio niekas nepajėgė nuneigti, ar kas tiki jį, ar netiki, kadangi pats Kristus — Dievas savo buvimu žemėje po prisikėlimo per keturiasdešimt dienų ne tiktai savo mokiniams tai patvirtino, bet ir minioms žmonių pasirodė savo dangun žengimo proga.

Ko nedarė visi pasaulio žydai, neigdami Kristaus mesijaniškumą, bet paties Jėzaus gyvenimo fakto, jo darbų, pagaliau kančios ir mirties ant kryžiaus negalėjo paneigti ir nepaneigė. Nieko jiems nepadėjo teigimas, kad Kristus išėjo iš kapo, nes, girdi, nebuvo miręs... Jei ištikrųjų taip būtų atsitikę, tai tie patys žydai, kurie jį pasmerkė mirti, būtų savomis rankomis jį pribaię..

Tikintiems Kristaus dieviška pasiuntinyste, Jėzaus prisikėlimas atskleidžia antrojo, pomirtinio žmogaus gyvenimo tiesą, kurią pats Kristus žmonėms skelbė. O ar bėra kas didingesnio už pomirtinį žmogaus gyvenimą!?

Kristus kėlės, Aleliuja!

Martin Sshongauer — Kristus pasirodo Magdalenai.

XV amž. vokiečių graviūra

Nuostabioji Dievo Sūnaus istorija

REIKIA turėti daug ryžto bei drąsumo pavaizduoti Jėzų Kristų, Jo būdą ir išgyvenimus. Todėl nestebėtina, kad per visą kinematografijos istoriją buvo daug susuktų filmų apie Kristaus gyvenimą, bet patį Kristų daugiau atvaizduodavo simboliškai, o jei to negalėdavo išvengti, tai parodydavo Jo šešėlį arba Jį tolumoje, arba, dažniausiai, iš už-

pakalio. Niekas nediršo parodyti Kristų iš arti, Jo veido bruožus bei savybes, nes niekas nemanė, kad gali perduoti Jo asmenybės tipą.

Tačiau, George Stevens, kuris kartu yra ir direktorius, režisorius ir rašytojas, pasiryžo Kristų perkelti ekrano drobėje. Jis apklausinėjo gal nemažiau kaip šimtą geriausių aktorių, kol paga-

liau pasirinko švedą Max von Sydow, 35 m. amžiaus, vaidinimo studijas baigusį karališkame Stockholmo teatre. G. Stevens, reikia pastebėti, yra filmų pramonėje ne naujokas. Jo žymesni pastatymai yra "Shane", "The Diary of Anne Frank" ir kt.

Gal prieš kokį dešimtį metų jo dėmesį patraukė tada plataus atgarsio sulaukusi Fulton Ourslerio knyga "The Greatest Story Ever Told". Jau tuomet jis pasiryžo sukurti pagal tą knygą filmą ir tam projektui paaukojo net 5 metus, kad sužinotų viską, kas tik įmanoma patirti apie Kristų ir Jo asmenybę. Į tą darbą buvo įtrauktas didelis skaičius žmonių, kurių tikslas buvo taip viską išnagrinėti, kad, sukant filmą, nebūtų jokių neaiškumų. 1960 m. jis su savo štabu aplankė Šventąją Žemę, kur Kristus gyveno ir vaikščiojo. Kai jis grįžo atgal, ėmėsi gaminti pilnas įkvėpimo šią "Didžiausią istoriją" (The Greatest Story Ever Told) ir šį filmą susuko išleisdamas apie 20 mil. dolerių. Visas filmas buvo pagamintas šiame krašte: Hollywoode ir Glen Canyon, Utah.

Filmas laisvai seka Ourslerio knygos pasakojimą. Prieš akis praslenka visas Kristaus gyvenimas, Jo daryti stebuklai, Paskutinė vakarienė, nukryžiamas ir Jo Prisikėlimas.

Ar švedų aktoriui pavyko gerai pa-vaizduoti Kristų, parodys filmo pasisekimas.

Šiaip filme parinkti visi stiprūs aktoriai: Dievo motina — Dorothy McGuire, Jonas Krikštytojas — Charlton Heston, Aramas — Ed Wynn, Cyreno Simonas, kuris padeda Kristui pakelti kryžių — Sidney Poitier, Herodas — Claude Rains. Sal Mineo, Shelley Winters, John Wayne, Pat Boone, Joseph Schidkraut ir daug kitų rolės yra ne tik vienkartinės arba pasikartojančios, bet taip įpintos, kad suteiktų "naują vaizdą senai istorijai".

Stevensio tikslas, kaip pats jis sako, buvo sukurti aiškų klasikinį biblinį veikalą, kur iškeliamos kilnios idėjos be jo-

Velazquez

Madride, Museo del Prado

Kristus

kių žiaurių scenų, kardų švaistymosi ar bachanalinių orgijų.

Filmas trunka apie 4 valandas, žinoma, su pertrauka. Chicagoje premjera jau pradėta kovo mėn. 10 d. A. Smn.

Laivui auka

Mrs. Paulina Kankalis atsiuntė auką Laivui — 5 dol. Už šią auką "Laivo" administracija nuoširdžiai dėkoja.

Įrištas "Laivas" 1964 m.

Galima gauti visą įrištą "Laivo" 1964 metų komplektą, kuris kainuoja su persiuntimu 7 dol.

Vidinis gyvenimas

Gyvųjų liudininkų prisiminimai

Kai pirmoji krikščionių bendruomenė susidarė, buvo gyvi dar tikrieji liudininkai, kurie savo akimis matė, savo ausimis girdėjo, kai Jėzus Kristus kalbėjo Genezereto ežero pakrantėse, Jeruzalės šventykloje, prie Jokūbo šulinio, daugelyje kitų vietų. Viešpaties stebuklai gydant ligonius, prikeltant iš numirusių, išvarant piktąsias dvasias, atleidžiant nuodėmes, pats didžiausias Jo paties Prisikėlimas, buvo sakytum tik švieži, lyg vakar įvykę, kartojami iš lūpų į lūpas. Visa tai sudarė šventenybę, kuri buvo saugojama, atskiriama lyg grūdai nuo pelų, kuri jau vėliau ir tai šventosios Dvasios įkvėptų autorių buvo surūšiuota ir į evangelijų puslapius įrašyta.

Pirmieji krikščionys jautė, kad Kristus yra visai netoli jų, lyg už kampo, manydami, kad net antrasis Jo pasirodymas visoje galybėje ir didenybėje teisti gyvųjų ir mirusiųjų yra čia pat. Jie tad labai gilinosi į palyginimą išmintingųjų mergaičių, kurios pasiruošę, jų lempos pilnos alyvos, laukia ištiesą naktį sužieduotinio...

Artimo meilė sujungta su Dievo baime

Apaštalų darbuose, kurie sudaro Naujojo Testamento mažą dalį, skaitome, kad pirmieji krikščionys savo lobį ir turtus parduodavo, o gautus pinigus atnešdavo prie apaštalų kojų, kas sudarė krikščionių bendruomenės fondą, kad iš jo būtų imami pinigai patiems reikalingiausiems dalykams. Atrodytų, kad tai buvusi savotiška komuna, tačiau niekur nerandame jokio įstatymo, jokio viešo parėdymo, kad visi tai turėję daryti, atsisakant nuo bet kokios nuo-

savybės. Veikiausiai tai buvo daroma savanoriškai, be jokio išorinio spaudimo. Vienok, kas tos rūšies tobulybės siekė, tas negalėjo apgaudinėti bendruomenės, juo labiau paties Dievo.

Tuose pačiuose Apaštalų darbuose skaitome apie Ananiją ir Sapyrą, vyrą ir žmoną, kurie tik dalį pinigų iš parduotos nuosavybės atidavė apaštalam, kitą dalį sau melagingai pasilikdami, už ką buvo Dievo skaudžiai nubausti. Broliškumas, artimo meilė, nebuvo jiems tuščias žodis, kuris taip žiauriai skamba modernaus krikščionio iškreiptose lūpose. Jie šventai tikėjo Viešpaties patarimu turtingam žmogui, norinčiam laimėti amžiną gyvenimą — eik, visa parduok, visa vargšams išdalink. Galimas daiktas, kad tokia artimo meilė buvo surišta kiek su pačia baime. Jų ausyse tebeskambėjo Viešpaties įspėjimas — ši karta praeis, pasaulis baigsis, tačiau Jo žodžiai pasiliks. Jie daugumoje įsivaizdavo, kad paskutinė teismo diena yra prie pat jų kiemo vartų. Visas jų dvasinis gyvenimas buvo pagrįstas Kristum — su Juo, per Jį, Jame.

Krikštas sudarė naujo gyvenimo pradžia

Jėzų Kristų, Dievą kartu ir Žmogų, krikštijo Jordano upėje Jonas Krikštytojas. Jam krikštas nebuvo reikalingas, tačiau Jis norėjo pavyzdį duoti saviems sekėjams. Juk į naująją Dangaus karalystę tegali įeiti tie, kurie yra atgimę per vandenį švenčiausios Trejybės vardu. Švento Jono krikštas nebuvo pilnas krikštas. Tas krikštas buvo vadinamas atgailos krikštu. Jam trūko galios krikštijamajam nuodėmes atleisti. Jis sudarė kaip ir paruošiamąjį etapą tikrajam krikštui. Štai dėl ko šventasis Povilas

Graikijoje, Efezo mieste, iš savųjų sekėjų, kurie buvo krikštyti šventojo Jono, reikalauja kito krikšto Jėzaus Kristaus vardu.

Ana pirmą kartą krikšto formulė yra žuvusi, tačiau viena yra aišku, kad jos esminę dalį sudarė iš vienos pusės pripažinimas Kristaus dieviškumo, iš kitos atsisakymas sunkiųjų nuodėmių, padarytų prieš Jo asmenį. Toks krikštas yra visai skirtingas nuo vadinamo žydų apsiplovimo ritualo, kaip ir nuo atgailos Jono krikšto. Čia tikrame krikšte atgimstama naujam gyvenimui per Viešpatį Jėzų Kristų, panaikinant visas nuodėmes, net ir tą, kurią paveldėjome iš pirmųjų tėvų. Po tokio krikšto žmogus lieka visiškai nekaltas, vertas būti netik kovojančios Bažnyčios nariu, bet ir prarasto rojus — dangaus, net vadintis paties Kristaus broliu, seserim. Pačioje pradžioje pasiruošimas tokiam krikštui buvo trumpas, nes kitaip viena diena, tuoj po Sekminių — Šventosios Dvasios nužengimo, šventasis Petras nebūtų pakrikštijęs trijų tūkstančių.

Eucharistija — dvasinio gyvenimo duona

Pakrikštyta siela negali būti palikta viena. Ji turi būti sustiprinta, atgaivinta, paguosta. Juk tokios stiprios yra pragaro galybės. Čia neužtenka Petro bei kitų apaštalių autoriteto, gautų iš Viešpaties įgaliojimų. Kristus, kurs pats buvo priėmęs žmogaus trapią prigimtį, gerai tai žinojo. Jei Jis nepasiliks su savais regimu būdu, savieji išnyks, o Jo uždavinys buvo įsteigti Dievo karalystę žemėje. Jis paliko su mumis, kaip ir su pirmais krikščionimis, šv. Komunijoje duonos ir vyno pavidalais. Jis tad paliepė jiems, kaip ir mums šiandien, tai daryti Jo atminimui. Jei Jis nebūtų pasilikęs, krikščionybė pirmųjų trijų šimtmečių persekiojimų nebūtų ištvėrusi. Katalikybė būtų išnykusi ir mūsų nelaimingoje tėvynėje, kur žiaurus ir ateistinis komunizmas katalikus šiandien persekioja.

Giotto

Paskutinė vakarienė

MARIJONŲ BENDRADARBIŲ SEIMAS

Balandžio 4 d. įvyko 38-sis Marijonų vienuolijos bendradarbių seimas vienuolyno patalpose prie "Draugo", Chicagoj. Šv. mišias atnašavo ir pamokslą pasakė kun. Juozas Dambrauskas, MIC. Pietus paruošė Brighon Park bendradarbių skyrius. Susirinkimui pirmininkavo kun. St. Saplis, MIC, vicepirmininke buvo Vikt. Leone, sekretoriavo Anast. Snarskienė, prezidiumo narys — Adolfas Kaulakis. Į naują apskrities valdybą išrinkta: Elzb. Samienė, Stella Kaulakis, Joana Želvis, Vikt. Leone ir Anast. Snarskis. Į centro valdybą išrinkta: Edv. Stasiukaitis, J. Evans ir dr. Vl. Šimaitis. Plačiau bus vėliau.

* **Rekolekcijos jaunoms moterims** prasidės bal. 30 d. vakare ir baigsis geg. 2 d. po pietų Cenacle vienuolyne Chicagoje. Rekolekcijas ves tėv. K. Trimakas, SJ. Registruojamasi tel. HE 4-1175.

Liturgijos įtaka mūsų gyvenimui

Gegužės mėnesiui skirtoji bendroji Maldos apaštalavimo intencija yra, kad liturgija vis labiau paveiktų tikinčiųjų gyvenimą ir veiklą.

Kokią svarbią vietą liturgija užima mūsų laikais, galime spręsti ir iš šio visuotinio Bažnyčios susirinkimo pasisakymo, kuris randasi liturginėje konstitucijoje: "Uolios pastangos gaivinti ir ugdyti liturgiją yra teisingai laikomos Dievo Apvaizdos parėdymo ženklų mūsų laikams, nes jos kyla iš Šv. Dvasios veikimo Bažnyčioje. Tai ypatingas mūsų dienų Bažnyčios gyvenimo ženklas, kuris nurodo jos mintį ir veiklą. Tai, žinoma, nėra joks perdėjimas, nes visiems aišku, kiek pastangų Bažnyčia deda, kad tikintieji plačiau įsitrauktų į liturginį sąjūdį, į uolesnį Dievo garbinimą pagal pačios Bažnyčios nustatytas normas. Jau daug yra šia kryptimi atsiekta, ypač iš Bažnyčios vyresnybės pusės. Dievo garbinimo apeigos jau daug paprastesnės ir suprantamesnės. Čia ypač daug prisideda gimtosios kalbos vartojimas, kuris įgalina tikinčiuosius aktyviau dalyvauti šv. Mišių aukoj. Toks dalyvavimas turėtų nešti gausenių vaisių ir kasdieniniam gyvenimui.

Bene geriausias būdas persiimti liturgine dvasia ir ja vadovautis kasdieniniame gyvenime yra kasdieninis šv. Mišių klausymas. Žinoma, ne visiems tai įmanoma, bet visi gali padaryti rytmetinį visų dienos darbų paaukojimą "vienybėje su šv. Mišių auka visame pasaulyje", kaip kalbama aukojimo akte.

Iš kitos pusės ir kasdieninis dalyvavimas Mišių aukoj neatneš didelės naudos, jei jis bus pareikštas protesto ženklu, kritikuojant naujausius liturginius pakeitimus bei potvarkius. Nėra ko stebėtis, kad daug kas naujoje liturgijoje kai kam nepatinka; pasigendama to, kas buvo seniau. Visiems patinka tai, kas įprasta. Tačiau dėl to neleistina nie-

kinti bažnyčios vyresnybės potvarkių ir laikyti save didesniu liturginių reikalų žinovu negu tie, kurie pačios Bažnyčios yra tam skirti, klausimą yra studijavę ilgus metus ir priėję sprendimo tik po ilgų diskusijų bei karštų maldų. Reikia turėti kantrybės ir pasitikėti Šv. Dvasios veikimu Bažnyčioje. Be to, kadangi nepasitenkinimas naujaisiais liturginiais potvarkiais kyla ir iš nežinojimo jų prasmės, reikia geriau su jais susipažinti, atidžiai klausant kunigų aiškinimų bei apsiskaitant. Tuščias be atodairos kritikavimas naudos neatneš nei sau, nei kitiems.

Todėl, kad pagautume liturginę dvasią ir ja vadovautumės kasdieniniame gyvenime, reikia veikti dviem kryptim: neigiama ir teigiama. Neigiama, vengiant pikto per didelio kritikavimo naujųjų liturginių potvarkių, nors jie ir iš tikrųjų nepatiktų; teigiama, dedant uolias pastangas geriau pažinti šių reformų naudą mūsų dvasiniam gyvenimui.

Negalima nepaminėti sąryšį su liturgine dvasia ir Šv. Rašto svarbos. Ta pati visuotinio Bažnyčios susirinkimo konstitucija patvarkė, kad Mišiose būtų skaitoma daugiau Šv. Rašto ištraukų ir kad jos būtų tinkamiau parenkamos. Tokius pakeitimus dabar ruošia kelios Šv. Tėvo paskirtos komisijos. To tikslas irgi gana aiškus. Bažnyčia nori, kad Šv. Raštas būtų tikinčiųjų labiau vertinamas ir kad iš jo sau semtųsi stiprybės kasdieniniame gyvenime bei veikloje. Taigi, reikia kreipti ypatingo dėmesio Mišiose į Šv. Rašto ištraukas. Kad jos teiktų daugiau įkvėpimo, naudinga jas dar kartą permąstyti po šv. Mišių dienos metu. **A. Nockūnas, MIC**

Misijų intencija gegužės mėnesiui

Paaukokime savo maldas, kad induizmo religijos išpažintojai pažintų ir Jėzų Kristų, pasaulio Išganytoją.

TVIRTOVĖ

3.

Teofilis, grįžęs iš kursų vėlai namo, motiną rado dar tebelaukiančią.

— Ir gerai, kad ji nemiega! — pagalvojo jis. — Dabar aš galėsiu jai pasigirti, jog nesu niekam tikęs bernas. — Prišoko prie lango, praskleidė pakulinio maišo užuodangą ir, rodydamas pirštu pro langą, su pasidžiavimu pareiškė:

— Mama, žiūrėk, tenai yra tvirtovė. Aš tą tvirtovę rytoj užimsiu. Taip, mama, aš ją užimsiu ir užbaigsiu stebuklų istoriją. Supranti, stebuklų istoriją užbaigsiu. Man tai pavedė partija. Pamatysim, kokie stebuklai ten įvyks, kai mes tenai įkursime komjaunuolių klubą!

— Mano vaikeli, ką tu kalbi! Ar tave šėtonas jau apšėdė? Bažnyčią?.. Komjaunuolių klubas? Ir tu, mano vaikas, tai nori padaryti. Ar tu žinai, ką reiškia mums ši bažnytelė? Atmink, kad to rankos nudžius, kas piktai ją palies! — Pradėjo sielvartauti motina ir dar netikėti, kad jos vaikas tai iš tikrųjų ryžtųsi daryti. Ji nebe pirmą kartą girdi, kad kompartija ruošiasi bažnyčią paversti šokių sale, bet vis kažin kodėl nesiryžta. Dabar ne jau jos sūnus išdrįstų bažnytelę išniekinti? Motinos kūne užvirė baimė ir pasiryžimas. Baimė — netekti sūnaus ir pasiryžimas — kas jau pradėta varyti iki galo. Prišoko prie sūnaus, maldaudama kartu ir įsakydama švabždėjo:

— Sakyk, sūnau, ar tu iš tikrųjų kalbi, ar tik taip sau juokauji. Nejuokauk, vaikeli... Šiais laikais mums juokui vietos nėra. Išgirsk motinos balsą ir išklausk. Daryk šiaip sau ką tik tu nori, bet bažnytelės neliesk. Tai yra šventovė, pro kurią mums Dievas varge savo valią reiškia. Jei tu pasikėsinsi prieš ją, pasikėsinsi kartu ir prieš Dievą. O kai Dievą užrūstinsi, kas mums siųs paguodos nedalioje!

— Atsitrauk nuo manęs! Gana man tu tavo pasakų. — Šiurkščiai atstūmė Teofilis motiną. Motina vos susilaikė už lovos krašto nesugriuvus.

— Ne! Tu to nepadarysi. Sakyk taip. O jei ne, — tai aš prakeiksiu tą valandą, kada tave gimdžiau. Ir tave motinos prakeikimas lydės per amžių amžius... Prišokusi prie sūnaus, pradėjo garsiai šaukti, tarytum jėga norėtų išvaryti iš sūnaus piktas mintis, kurias pripūtė komjaunuolių kursuose.

— Atsitrauk, sakiau! — Pilnu balsu sušuko Teofilis ir užsimojo atžagaria ranka motinai.

— Dieve, ar tai tu, mano sūnus, kurį varge gimdžiau, varge auginau! — beviltiškai sušuko motina.

Už lentinės sienos gretimojo kambario gyventojas reikšmingai pabaladojo į sieną. Marija Bubienė sustingo iš išgąščio. Reiškia jis girdėjo ir viską suprato! Dabar jau baigta. Tolumoje jai pasivaideno Sibiro taidgos. Krito į lovą ir užsikniaubė, lyg norėdama pasislėpti nuo pavojaus.

Jonas Bubys pro miegus girdėjo žmonos pasikalbėjimą su sūnumi. Ir jam nepatiko sūnaus šiurkštus elgesys su motina. Bet, — jis kalba tai, ko siekia kompartijos sekretorius. Būtų neprotinga eiti prieš jį, kada iš jo malonės tikimasi gauti geresnį darbą. Dėl bendro labo galima ir žmoną ir motiną paaukoti. Pasiraivė lovoje ir, nepramerkęs akių, snaudė toliau, apsimesdamas nieko negirdėjęs.

(Bus daugiau)

Kasdieniai gyvenimo klausimai

Kun. K. A. Matulaitis, MIC

Pašaukimas

Pavasarij baigsiu aukštesniąją mokyklą. Teks spręsti, ką toliau daryti. Jaučiu patraukimą į vienuolinį gyvenimą. Matau, kiek gero gali padaryti vienuolis žmonėms; bet abejoju, ar aš turiu į tokį gyvenimą Dievo pašaukimą. Iš ko galiu spręsti, kad Dievas mane šaukia į tobulinimosi luomą? Antanas D.

Popiežius šv. Pijus X 1912 m. liepos mėnesį yra nurodęs ženklus, iš kurių galime spręsti, jog Dievas šaukia mus į kunigystę ar į vienuolinį gyvenimą. Jis kalba apie paprastus, natūralius ženklus. Iš šaukiamojo pusės: potraukis ar polinkis į kunigystę, geras noras tarnauti Dievui ir Bažnyčiai, gelbėti sielas ir save išganyti. Pakankama sveikata bei užtektini dvasios gabumai mokslams išeiti ir sielos laisvė nuo nuodėmingų įpročių. Apie tai sprendžia nuodėmklausis. Iš Dievo pusės: vyskupo kvietimas priimti kunigiškus šventimus, ar vienuolijos vyresniojo kvietimas daryti vienuolinius įžadus. Kristaus Bažnyčiai reikia daug pasišventusių ir jai pilnai atsidavusių tarnauti asmenų. Darbo plotai dideli; sielų milijonai nepažįsta Kristaus, o ne visi Kristų supratusieji ir išpažįstantieji turi pakankamą dvasios vadovybę dvasios aukštumų siekti. Reikia melstis, kad Dievas savo malone sustiprintų norą aukotis Dievo tarnybai.

Lietuviška malda

Man visai neaišku, ar tikrai yra nuodėmė melstis lietuviškai? B. R.

Malda yra pats geriausias žmogaus darbas: tai mūsų minties ir širdies pakėlimas į Dievą, garbinant Jį, dėkojant, atsiprašant už padarytas klaidas ir nuodėmes, ar prašant sau, ar kitiems Dievo reikalingų malonių. Dievas supranta visas mūsų mintis ir visas žmonių kalbas. Melstis lietuviškai nėra nuodėmė.

Tai liečia mūsų privačią maldą. Viešose pamaldose laikomės viešosios tvarkos. Kai viešos visos bažnyčios žmonių yra kalbamos ar giedamos maldos viena kalba, o kas nors sumanytų savo skirtinga kalba maišyti, kenkti, ardyti tvarką, — suprantate: nusikalstų prieš artimo meilę. Iš tikrųjų, tuo atveju, kliudantis kitiems melstis, pats nesimelstų.

Lietuviškos Mišios

Ar yra Chicagoje bent viena parapija, kurioje būtų galima sekmadieniais pagiedoti ir pasimelsti lietuviškai per Mišias? Kas kliudo klebonams visuotinio Bažnyčios susirinkimo nutarimus įgyvendinti? B. R.

Jau keliose lietuviškose parapijose laikomos šv. mišios lietuviškai.

— Turėkite kantrybės. Klebonai dar neturi lietuviško mišiolo; jis dar nėra išspausdintas, o kai kurie JAV vyskupai pareikalavo, kad lietuviškas mišiolas būtų pirmiau išspausdintas, negu pradės lietuviškai melstis per Mišias.

Nauji angliški mišiolai, spausdinti dešimtimis tūkstančių egzempliorių, kaštuoja po 40—60 dol. vienas. Lietuviškojo mišiolo spausdinama tik 500 egz., nes JAV turime tik apie 100 bažnyčių, kur lietuviai lankosi į sau skirtas pamaldas. Tą patį sunkumą turi ir kitų tautybių žmonės.

★ Meilė kitiems, bet tvirtumas tikėjime. Brooklyno vyskupijos laikraštis "The Tablet" perspėjo, kad katalikai vykdydami Bažnyčios nusistatymą eiti į pasaulį su meile, nenutylėtų savo principų ir nelenktyniautų rodydami savo liberalizmą. Perspėjo taip pat, kad popiežiaus Jono XXIII kelias linkstama iškreipti — jis skelbė meilę kitiems, o ne liberalizmą tiesos atžvilgiu.

KATALIKAI PLAČIAME PASAULYJE

* **Popiežiaus auka išdalinta universitetams.** Šv. Tėvas Paulius VI, lankydamasis Indijoje, 50 tūkstančių dolerių paaukojo vargšams. Dabar Indijos prezidentas nutarė tą auką padalinti įvairiems krašto universitetams, prie jų sudarant popiežiaus vardo fondus. Iš tų fondų bus teikiamos stipendijos studentams, neatsižvelgiant į jų religines konfesijas.

* **Pirmasis Indijos ambasadorius Vatikane.** Šiomis dienomis Šv. Tėvas iškilmingoje audiencijoje priėmė pirmąjį ambasadorių prie Šv. Sosto, kuris įteikė savo skiriamuosius raštus. Iki šiol Indija buvo atstovaujama prie Šv. Sosto tik paprastos pasiuntinybės, kuri Šv. Tėvo vizito į Indiją metu buvo paaukštinta ambasados laipsniu.

* **Vatikano laikraštis giria JAV laikyseną.** Vatikano savaitraštis "Osservatore della Domenica" kovo 31 d. rašė, kad amerikiečiai su savo kariniais daliniais ir lėktuvais Vietname gina viso laisvojo pasaulio reikalus.

* **Sporto reikšmė.** "Sportas gali būti labai naudinga priemonė žmogaus asmenybės išsivystymui, kas sudaro pagrindinę sąlygą darniems žmonių santykiams bendruomenėje," — pasakė popiežius Paulius VI Italijos katalikų sporto centro kongreso dalyviams.

* **Mirė Turino kardinolas.** Kovo 30 d. mirė Turino, Italijoje, kard. Maurilius Fossati, 88 metų amžiaus. Kardinalu jį paskyrė Pijus XI 1933 metais. Šiuo metu kardinolų yra 101.

* **Chicagos kardinolo sveikata tebėra nepasikeitusi.** Patinusi jo koja atsilėjo, mažėjant kraujo sutirštėjimui, bet vėl pradėjo tinti. Jam padaryta operacija vasario 25 d. Tada iš jo smegenų buvo išimtas piktybinis auglys.

* **Tikėjimas Vengrijoje gyvas.** Vengrijos komunistinės ministerijos mėne-

sinis žurnalas nusiskundžia, kad religinis tikėjimas klesti Vengrijos jaunimo tarpe. Nors didesnė studentų dalis priklauso komjaunimo organizacijai, kaip skelbia tasai laikraštis, bet jų tarpe pastebimas vis stiprėjantis religinių įsitikinimų praktikavimas.

* **Keturi žymūs vyrai tapo kunigais.** Balandžio 3 d. Romoje keturi amerikiečiai: rašytojas, buv. profesorius, advokatas ir pulkininkas priėmė kunigystės sakramentą. Tai buvo Vincent Giese, 41 metų čikagietis, baigęs anksčiau žurnalistiką, kelių knygų autorius, Leon Kief, 52 m., buvo kariškų mokslų profesorius, JAV centrinės saugumo tarnybos pareigūnas ir Mac Arthur štabo narys Japonijoje. John Smith, 69 m., vertėsi teisės praktika 40 metų New Yorke. Yra našlys turįs 5 sūnus ir dukteris ir 16 vaikų. Eugenijus Sweeney yra pulkininkas, dalyvavęs II Pasaulinio karo atsakinguose veiksmuose. Tik 1959 m. pasitraukė į pensiją.

* **Tarptautinis Mariologinis kongresas įvyko kovo 18—21 dienomis Dominikonų respublikoje.** Kongresą užbaigiant, Šv. Tėvas kalbėjo per Vatikano radiją į kongreso dalyvius, pakviesdamas atsiskyrusius krikščionis persvarstyti Švč. Marijos rolę atpirkime. "Marija," — sakė Šv. Tėvas, — yra durys, per kurias atėjo šviesa į pasaulį."

* **Joliet augziliaro konsekracija.** Balandžio 3 d. Joliet, Ill., vysk. katedroje buvo konsekruotas vyskupu Romeo Blanchette, kuris bus šios vyskupijos vysk. M. McNamara pagalbininku. Iškilmėse dalyvavo, ką tik grįžęs iš kelionės, vysk. V. Brizgys. Konsekravo apaštališkas delegatas JAV-se ark. E. Vagnozzi.

* **Nuolatinės adoracijos židinytis atidaromas Afrikoje.** Jį sudarys 12 seselių dominikonų iš JAV. Jas ten iškvietė vienas Kenijos vyskupas.

LIETUVIŲ DARBAI IR ĮVYKIAI

* **Vyskupas V. Brizgys** grįžo į Chicago iš Pietinės Amerikos šio mėnesio 2 d. Dalyvavo Pietinės Amerikos lietuvių kongrese Brazilijoje, aplankė kitų kraštų lietuvius. Venezueloje trijose vietose pravedė lietuviams gavėnios susitelkimo dienas.

* **Vysk. Pr. Brazys, MIC**, lankydamas Vokietijos lietuvius, pašventino naująjį Vasario 16 gimnazijos pastatą. Gegužės mėnesio viduryje atvyksta į JAV. Gegužės 16 d. dalyvaus Westfielde, Mass., šv. Kazimiero lietuvių parapijos 50 metų sukakties iškilmėse. Parapijai vadovauja kun. V. Puidokas. Po to atvyks į Chicago. Liepos pradžioje dalyvaus ateitininkų kongrese, Kanadoje.

* **Paskirstytas Lietuvių Fondo pelnas.** Lietuvių Fondo pagrindinio kapitalo pelnas (nuošimčiai) už 1964 m. — 5,500 dol. paskirstytas įvairiems lietuvių švietimo reikalams. Pavyzdžiui, \$1,000 paskirta PLB Kultūros Tarybai, kultūrinei premijai. \$500 paskirta Pedagoginiam Lituanistikos institutui, mokomosios medžiagos reikalams; \$1,000 JAV LB centro valdybai vadovėliams išleisti ir t. t.

* **A. a. kun. A. Mažuknos** laidotuvės. Kovo 30 d. rytą a. a. kun. Mažuknos, MIC, kūnas buvo atvežtas iš Marianapolio į Chicago. Už jo vėlę marijonų koplyčioje prie "Draugo" Marianapolio marijonų vyresnysis kun. V. Atkočius, MIC, asistuojant kun. J. Kupriui, MIC, ir kun. J. Mačiulioniui, MIC, atlaikė laidotuvių šv. mišias. Marian Hills namo vyresnysis kun. P. Činikas, MIC, pasakė

* **Lojolos katalikų universitetas** Chicagoje paskyrė 46 stipendijas savo studentams. Ketveriems metams stipendija siekia iki \$4,480 kiekvienam studentui.

suraminantį reikšmingą pamokslą. Pamaldose dalyvavo prel. I. Albavičius, prel. V. Černiauskas, prel. V. Balčiūnas, velionies senutė motina, broliai ir sesuo bei kiti giminės, taip pat seselių Kazimieriečių būrys, keturios Nekalto Pras. seserys iš Putnamo ir nemaža velionies gerbėjų. Palaidotas šv. Kazimiero kapinėse Chicagoje.

* **Prel. V. Balčiūnas** pravedė susikaupimo dienas lietuviams vyrams bal. 2—4 Union Pier, Mich. Tokios uždaros rekolekcijos vyksta jau kelinti metai. Dalyvių skaičius vis kasmet didėja. Taip pat prel. Balčiūnas pravedė ir moterims gavėnios susikaupimą bal. 8—10 dienomis Jaunimo centre, Chicagoje.

* **Kun. J. Vaškas, MIC**, "Draugo" redaktorius, bal. 3—11 d. pravedė lietuviams misijas Aušros Vartų parapijoje, Montrealyje, Kanadoje.

* **Dail. V. Misiūnaitės** paroda atidaryta Chicagoje "Draugo" redakcijos fojė kovo 27 d. Tęsis iki geg. 15 d. Parodą surengė šatrijietės.

Marijonų Bendradarbių draugijos garbės narė

A. a. M. Kirtiklienė
Gyveno Selzer City, Pa.

amžini nariai

A. a. Juozas Paulukonis
Gyveno 126 Myrtle St., Lawrence, Mass.
Mirė 1965 m. sausio 29 d.

A. a. Jonas Krasauskas
Gyveno Broadhead, Wis., mirė 1965 m. sausio 29.

Už kiekvieną mirusį garbės ir amžiną narį bus atlaikytos dvejios šv. mišios. Bendradarbiai malonės sukalbėti po rožančiaus dalį.

ALIELIUJŲ BARBĀLIŲ IR IŪVIKĀKĀ

*Linksmā diena mums nušvito,
Visi troškom džiaugsmo šito:
Kēlēs Kristus, mirtis krito,
Aleliuja, Aleliuja, Aleliuja!*

*Geluonī mirties išrovē,
Nuodēmes mūsū nuplovē,
Pragaro vartus išgriovē,
Aleliuja, Aleliuja, Aleliuja!*

*Dangaus karalius aukščiausias,
Išganytojas brangiausias,
Atpirko mus maloniausias,
Aleliuja, Aleliuja, Aleliuja!*